

KIS LAP

A VÁROS-ERDŐBEN. (Lásd a 395. lapon.)

A JÓ SZIV GYŐZELME.

— Elbeszélés. —

(III. folytatás.)

Boriska nem felelt, hanem a vánkosok közé rejté arcát és keservesen zokogott. Anyja csitítgatá s a kis leány iparkodott is elfojtani zokogását; de ekkor göresös köhögés lepte meg és többé nem birt magával. Oly kétségbeesetten feküdt ott, hogy igazán a kőnek is megesett volna rajta a szive.

Anyja is nyugtatgatta tehát, hogy nem viszi el rögtön a madárkát s Boriska végre egészen kimerülten elaludt. Ekkor aztán már épen nem tudta a szegény anya, mit tegyen. Azt nem tartotta helyesnek, hogy a madárka tulajdonosát ne értesitse . . . mert hátha a kanári ott is olyan kedvencz jószág volt és busulnak miatta? Már két hete, hogy elszökött; ki tudja, mennyit keresték? Elhatározta tehát a szegény asszony, hogy elmegy ama uri házba, elmondja mi történt s holnap reggel majd hazaviszi a madárkát is. Meg volt győződve, hogy Boriska másnap reggelig jobban meggondolja, a dolgot; hiszen olyan szelid, becsületes szívű gyermek, hogy bizonynal nem fogja akarni megtartani a mások jószágát.

Utnak indult tehát azonnal s nem sokára bekopogtatott abba a szép emeletes házba. Alig bírta titkolni nyugtalanságát; mert ha a madárka gazdája valami szivtelen ember és követelni fogja, hogy a kanárit azonnal haza kell hozni, akkor szegény Boriskát most rögtön meg kell fosztani örömétől, mielőtt ideje volna megfontolni, hogy csakugyan vissza kell adni

a kis madarat. — De hátha valami jószívű asszonyságé, vagy épen kedves, jó gyermeké? Ez bizonyosan megsajnálja a szegény kis beteget és fog várni még reggelig a madárka után.

Belépett a házba s az épen szembe jövő inastól kérdé, beszélhetne-e a ház asszonyával?

— Ilyen későn este? felelt az inas — Attól függ, fontos dolga van-e vele?

— Az elveszett kanári madárról akarok vele beszélni. Kérem, jelentse, hogy megtaláltam a madárkát.

— Ah! ez már más! Kérem, menjen be ide a szobába, és várjon kissé; rögtön fölmegek az emeletre és jelentem a nagyságos asszonynak.

Mialatt Boriska anyja itt vár, térünk kissé vissza Bertáeskához, kit már régen elhagytunk. Valjon vigasztalódott-e kedvencz madárkája elvesztén?

Dehogy vigasztalódott! Hiába vett számára a mama egyéb játékszereket, hiába mulattatták mindenféle képen, — Bertáeska nem tudta elfelejteni az ő drága kis kedvenczét. Gyakran meg-megállt az üres kalitka előtt és könyezett, majd sürgette a mamát, tudakozódják, nem találta-e meg valaki? Hiszen a város dobosa kihirdette, mindenki tudhatja, hogy az övé az a szökevény madárka, — miért nem hozzák tehát vissza? Valahányszor ismeretlen ember jött a házba, rögtön eléje futott azon reményben, hogy a kanárit hozza, de mindannyiszor csalódott s még inkább busult. Aztán eszébe jutott, hogy a szegény kanári szabad ég alatt kénytelen tölteni az éjeket, nincs ki enni adjon neki, talán éhen is hal.

Ti persze, kis olvasóim, tudjátok, hogy kár volt Bertácskának amyira aggodna, mert a kanári jó helyre jutott, gondját viselték. De Bertácska ezt nem tudhatta s minden reggel, midőn máskor játszani szokott volt kis kedvencével, most könyezve álldogált a kalitka mellett.

Igy mult két nap, három nap, azután egy hét és még a második hét is. A jó mama alig tudta már vigasztalni a kis leányt s egy este, midőn a mama látogatásokról tért haza és ismét könyezve találta Bertácskát, kérdé:

— Mi bajod van, édes leányom?

— Oh, kedves mama, én olyan szerencsétlen vagyok!

— No no ... és ugyan miért?

— Apácska azt mondta, hogy kedves kis kanárimat már talán sohasem kapom vissza ... alkalmasint nem találta meg senki, hanem valami gonosz macska vagy vérese megkaparította és széttépte, azért nem hozzák vissza.

A mama bizony maga is körülbelől ilyenformát gondolt, mert másként nem tudta megmagyarázni, hogy két hét alatt vissza nem került a madárka. De mégis megvigasztalta valamiképen Bertácskát s biztatta, hogy talán olyan ember találta meg a kanárit, aki nem lakik a városban és így még nem tudhatta meg, kié az elveszett madárka.

— Oh, legalább ezt tudhatnám bizonyosan! szólta Bertácska könyezve. Ha legalább azt tudnám, hogy kedves madárkának nincs semmi baja, ez megvigasztalna egy küssé.

Épen e pillanatban lépett be az inas és jelenté, hogy lent egy szegény asszony

vár, a nagyságos asszonynyal kíván beszélni.

— Mit akar tőlem?

— Azt mondja, hogy megtalálta a kanári madárkát, szólta az inas és távozott.

Bertácska hangosan fölsikoltott örömeiben és ki akart rohanni, de a mama visszatartotta és így szólta:

— Csak maradj itt nyugodtan, majd lemegeyek én és beszélek vele; különben is át kell neki adni az ígért jutalmat.

A mama kiment, Bertácska pedig tánczolt és ugrált örömeiben.

— Hazakerült az én kedves madárkám! hazakerült, mindjárt itt lesz! kiáltá tapsolva. Hamar készítsük el kalitkáját, hogy rendben találjon mindent!

Szaladt a kalitkához, tett bele cukrot, zsemlet, friss vizet, leporolta, kitisztította és nyugtalanul leste, hogy a mama visszatérjen a madárkával.

De a mama késett. Már egy jó negyedóra eltelt s a mama mégsem jött.

Bertácska türelmetlenségében még egyszer újból kezdé a tánczolást, aztán még egyszer rendbe szedte a kalitkát, de végre már minden időtöltésből kifogyott. Már egy félórája is mult, hogy a mama kiment, — és még mindig nem tért vissza. Valljon hova lett és mit csinál? Bertácska szeretett volna kimenni a mama után, de mégsem tette, tudván, hogy a mama nem szereti az ilyen nyugtalan kíváncsiságot. Várt tehát, nyugtalanul ugyan, de mégis örömmel azon reményben, hogy elveszettek hitt kedvencét végre visszakapja.

Ézalatt a mama lent volt ama szobában, hol Boriska anyja várt reá. Be-

lépven a szobába, így szólt a szegény asszonyhoz:

— No's, jó asszony, igaz-é, amit inasom jelentett, hogy megtalálta a kanári madárkát?

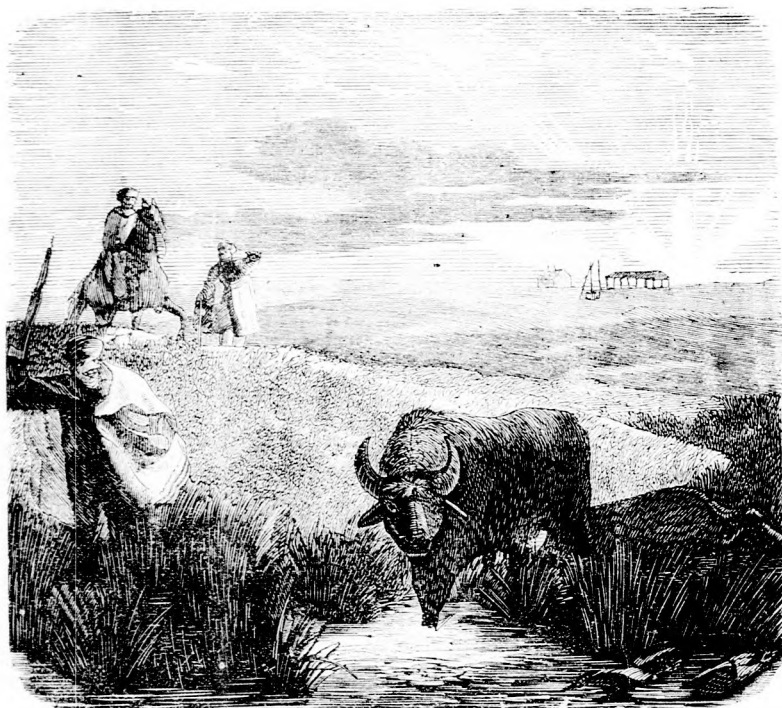
— Igenis, nagyságos asszonyom . . . megtaláltam . . . nálam van . . .

— De hát hol van? Nem látom, — mért nem hozta el?

— Oh! ennek hosszú és szomorú története van . . . ha oly jó lenne nagyságos asszonyom és meghallgatná

— Beszéljen, jó asszony!

Boriska anyja, fölbátorítva a nemes-

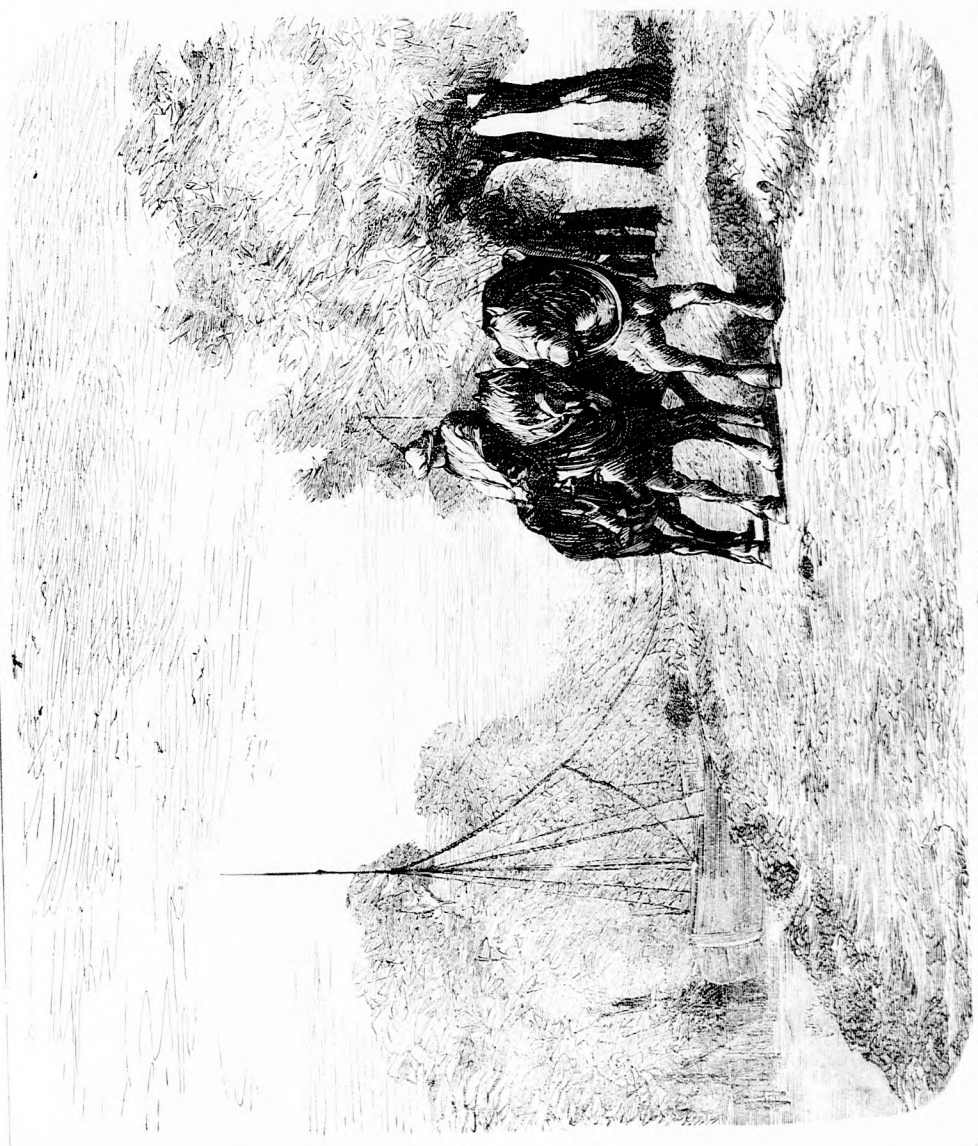

BIVALY A TISZAI MOCSÁRBAN. (Lásd a 397. lapon.)

lelkü urihölgy szíves szavaitól, őszintén elmondá ezután, miként találta meg a madárkát, miként szerette meg a szegény beteg Boriska, kinek fájdalmas betegségében a kis kanári volt legjobb vigasztalója s ki most roppantul kesereg, hogy el kell válnia a kedves madárkától.

— Szegény kis leányom még annyira beteg, hogy nem merek vele szigoruan bánni, nem mertem tőle erővel elvenni a madárkát. De Boriska jó és okos gyermek, holnapig bizonytalán meggondolja, hogy nem szabad megtartania, ami nem az övé.

(Folytatása a 390. lapon.)

HAJÓVONTATÁS A DUNÁN. (Lásd a 394. lapot.)

(Folytatása a 388. laphoz.)

Nagyon szépen kérem nagyságos asszonyom, engedje meg, hogy csak holnap hozzam haza a madárkát! Holnap bizonyosan elhozom.

— Oh, e miatt legkevésbé se aggódjék, szólta Bertácska mamája egészen meghatottan. — A kis madár ott maradhat Boriskánál nemcsak holnapig, hanem azontul is, amíg csak egészen föl nem gyógyul a szegény beteg. Tudom én jól, hogy az ilyen beteg gyermeket kimélni kell, nem szabad neki fájdalmat okoznunk.

— Isten áldja meg jósaáért, asszonyom! szólta Boriska anyja könyezve. Reményelem, egy-két nap múlva hazahozhatom a kisasszony kedves kanáriját, mert tessék meghinni, az én Boriskám szelid, okos gyermek és csak most a hosszas betegség tette oly izgatottá; de ez majd elmúlik.

— El bizony, de gondosan ápolni kell a szegény beteget. Most jut eszembe, hogy még át sem adtam a jutalmat, melyet a madár megtalálójának ígértünk.

Ezzel kivett tárczájából egy ötförintost s odanyujtá.

— Oh, nagyságos asszonyom... szólta Boriska anyja, nincs pénzem... nem tudom föl váltani.

— Az nem is szükséges, jó asszony, mert ez mind magát illeti; két forint volt ígérve jutalomul, a többi pedig azért jár, hogy annyi ideig ápolta, táplálta a madárkát... nono... ne is beszéljen... ezt el kell fogadnia...

— De kérem... nem került a madárka tartása semmibe...

— Dehogy nem, dohogy nem! Ne is tegyünk többé szót erről... ezt el kell fogadnia. Aztán a kis betegről se feledkezünk meg... mindjárt hozatok a kamarából egy kis befőttet... Lizi! Hozzon két üveg befőttet... meg egy jókora darabot a kalácsból... aztán egy csuporban tejet... meg egy kis lisztet, zsirt... rakja mind szépen kosárba. — — — Így ni! ezt Boriska számára vigye haza, jó asszony, készítsen neki jó vacsorát. Az ilyen gyógyulófélben levő betegnek szüksége van ám a jó táplálékra.

(Vége következik.)

A KARAVÁN.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

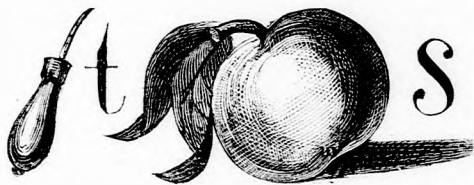
BIZONYOSAN sokszor hallottátok már ezt a szót: »karaván,« talán magatok is mondottátok, mikor sok embert láttatok együtt vándorolni: mily karaván! De hát tudjátok-e, mi az a karaván?

Ez tulajdonképen perzsa szó s »kerván«-nak hangzik, nem is jelent nagy utazó társaságot, hanem »védelmet«. És épen mert ezt jelenti, azért nevezik ott messze Ázsiában így az utazó társaságokat.

Ha a térképen megnézik Ázsiát, nagy pusztákat fogtok látni Arábia, Perzsia, Turkesztán országokban. Nincs ám itt sem vasút, sem gőzhajó, de még közönséges ut sem s aki ott utnak indul, hetekig vándorol, míg a pusztaságon keresztül valamely városba ér. De ez még nem volna a legnagyobb baj, hanem igen is baj az, hogy e pusztákban kóbor, kegyetlen rabló népek laknak, melyek mind az utazókat lesik, hogy kirabolják. Aki egymagában, vagy csak kevesedmagával neki indulna a pusztának, az bizonyos lehet, hogy e rablók megtámadják és talán meg is ölik.

Természetes tehát, hogy nem is utazik ott senki egymagában, hanem a pusztai szélén fekvő városokban összegyűlnek mindazok, kik a pusztán keresztül akarnak utazni. Persze, nagyon sokáig tart, míg annyi ember összegyűl, hogy végre elegenden vannak és mernek utra kelni. Kétszáznál kevesebb soha sem indul, legtöbbször addig várnak, míg ötszázan vannak együtt, de megtörténik, hogy kétezzer ember is összegyűl. Aki hamarabb ért a kiinduló helyre, néha hat hétig is kénytelen várni, míg végre elég nagy az uti társaság. Mindenféle ember találkozik itt aztán: gazdag ur, kereskedő, szegény zarándok stb., de mind tevén, lóháton vagy számaron és mind jól fölfegyverkezve; így nincs többé okuk félni a pusztai rablótól, és mert ekként kölcsönösen egymás védelmére vannak, azért nevezték el az ilyen nagy uti társaságokat »karaván«-nak. Minden karavánnak van vezetője, a »karaván-basi«, ez pedig hatalmas ember, neki minden utas engedelmességni köteles; ha valaki gonoszat cselekszik, a karaván-basi megbünteti, sőt halálra is ítéli s kivégezteti. Minden utas bizonyos összeget fizet a karaván-basinak, mert ez a fő rendező, ügyel mindenre s habár néha három hétig is tart az utazás a sivatagon keresztül, gondja van rá, hogy az utasoknak bajuk ne essék, különösen a gyengébbek, betegek el ne maradjanak, mert az ilyenek vagy éhen-szomjan vesznének a pusztában, vagy a rablók kezébe esnének.

KÉPREJTVÉNY.

A BORZASZTÓ ÉJSZAKA.

— Vig beszélyke. —

(Folytatás.)

REGGEL midőn fölébredtünk s a nap fényesen besütött szobánkba, rögtön vizszatért bátorságunk és neveltünk enmagunk fölött, hogy éjjel annyira szepegtünk. De az bizonyos, hogy hallottunk valami szokatlan zajt, — ennek kellett valami okának lenni. Mit csináljunk? Máskor egyenesen a mamához mentünk volna, de most, hogy betegen feküdt, erre nem gondolhattunk; édes atyánk is annyira el volt foglalva komolyabb dolgokkal, hogy nem alkalmatlankodhattunk neki effélékkel. A cselédeknek nem akartunk szólni, — és így nem volt senki más, akihez fordulhattunk, csak bátyánk Aladár, a bátor, okos fiatal ember; igaz, hogy csak három évvel volt idősebb, mint én; de mi kisebbek roppant hősnék tartottuk őt s végre köztük is vele éjjeli tapasztalatainkat.

Aladár, hallván elbeszélésünket, tüzesen fölkiáltott:

— Haha! Kisértet mászkál a fejetek fölött? No, majd szeme közé nézünk és fülön fogjuk. Csak bizjátok reám, még ez éjjel elbánok vele. De ne szóljatok senkinek. Azután indítványozá, hogy nézzük meg újból azt a szobát, valjon épen olyan állapotban van-e, mint ezelőtt; hátha valami nyomokra akadunk? Fölmentünk a hatsó kis lépcsőn, mely épen ama szoba ajtajához vezetett. Nem mondhatnám, hogy valami nagy bátorsággal közeledtünk az ajtóhoz, — de mégis egymás előtt szégyeltük félnkségünket s benyitottunk.

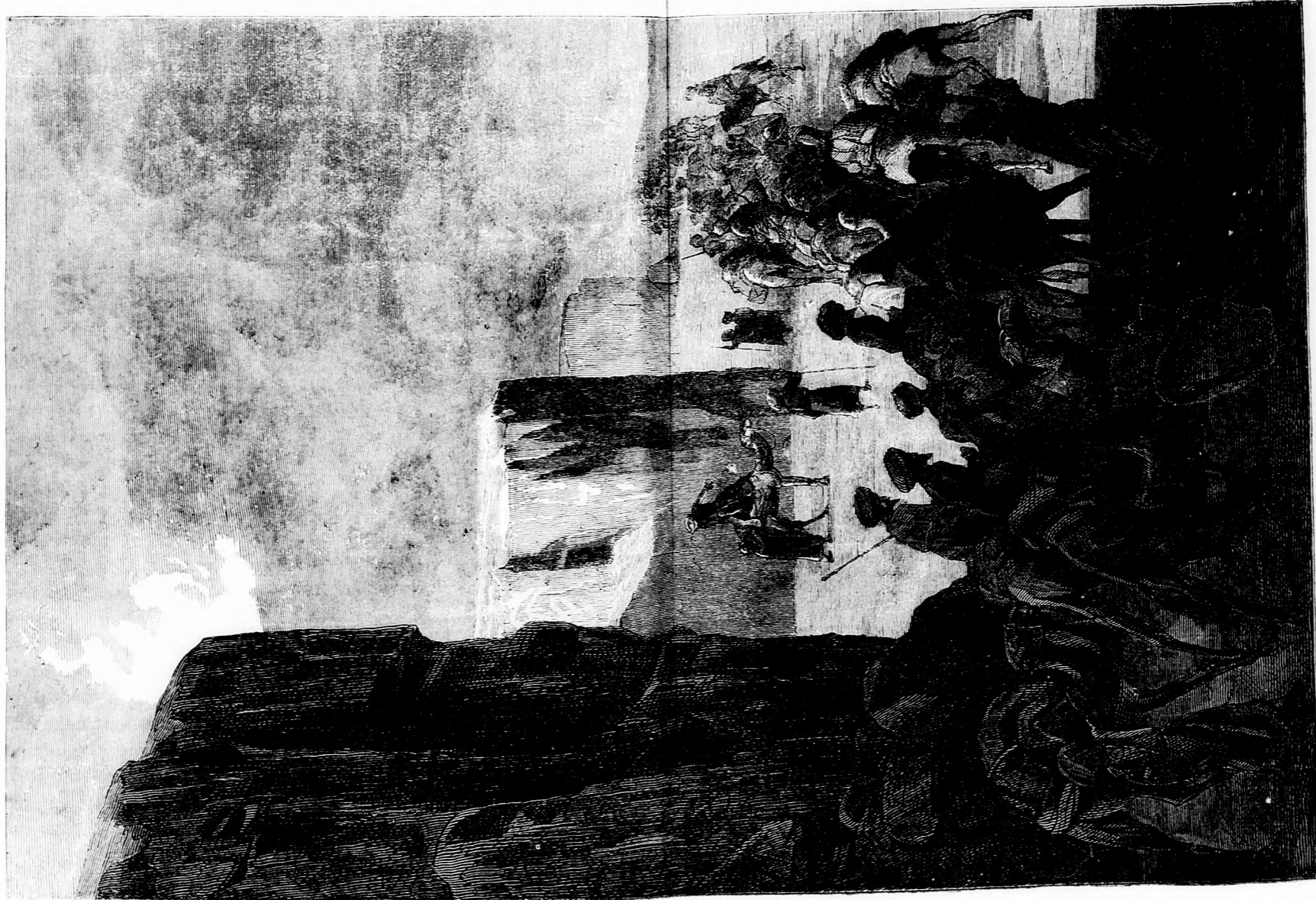
A szobában azonban nem láttunk semmit, épen semmit: teljesen üres volt most is úgy mint eddig.

Aladár azt mondta, hogy azajtót ne csukjuk be, hagyjuk nyitva, így majd könnyebb lesz hirtelen benyitni és meglepni, ha valaki éjjel ott garázdálkodik. De Sándor ezt semmiképen sem akarta megengedni s azt mondá, nem türheti, hogy ezek az ismeretlen garázdálkodók éjjel a szobából ki-mehessenek a nyitott ajtón keresztül.

— Oh, te bolondos fiu! szól Aladár nevetve, hiszen tudod, hogy a mese szerint a kísértet keresztül buvik a kulcslyukon is.

Sándor mégsem tágitott s láttam, hogy távozásunk előtt

a kulcsot olyanképen igazította a zárba, hogy teljesen elfogjon minden nyílást. Mig tehát szegény Lidit, a tanulatlan, falusi

leányt nevettük, hogy fél a kísértetektől, valósággal hittük már magunk is!

Egész nap csak ezen járt az eszünk.

Aladár bátyánk roppant komoly és fontos képpel járt ide-oda, szinte látszott rajta, hogy nagy hőstettet készül elkövetni.

Elhatároztuk, hogy ébren és felöltözve töltjük az éjt, megvárjuk azt a gyanus zajt s aztán hirtelen berontunk az elátkozott szobába. Hogy jobban teljék az idő, szereztünk mindenféle csemegéket slakomázással akartuk tölteni az éjt, míg a nagy tett ideje megérkezik.

A KARAVÁN. (Lásd a 390. lapon.)

Mindaddig, míg a nap sütött, nem csökkent bátorságunk; de mikor már beesteledett, én meg Sándor olyanformát kezdtünk gondolni, hogy utóvégre is kár ezt a dolgot bántani, hadd mulasson az a szegény kísértet az üres szobában, ha

kedve tartja. Azt nem vallottuk be egymásnak, hogy félünk, pedig bizony félünk; de visszalépní már nem lehetett. Ugy állapodtunk meg, hogy késő este, mikor már mindenki alszik, Aladár kilopózik szobájából s hozzánk jő; várnunk kellett tehát s Aladár tizenegy órákor csakugyan el is jött.

Elővettük a gyümölcsöt, süteményt, melyet napközben szereztünk s jóízűen lakmároztuk, közben gondosan figyelvén, nem hallatszik-e fölülről az a gyanus zaj. De már majd egy óra mult s még mindig semmi nesz. — úgy hogy végre már unatkozni és ásítózni is kezdtünk. Mindhármán úgy beszélünk, mintha szörnyen türelmetlenül várnók a kísértet megjelenését; pedig, meg vagyok győződve, Aladár és Sándor titkon épen úgy féltek, mint jó magam.

— Én már nagyon álmos vagyok, szólta Sándor. Ma talán már nem is fogunk hallani semmit.

Alig mondta ki e szavakat, midőn hirtelen fölhangzott az a csodálatos, megmagyarázhatatlan zaj fejünk fölött; krrrrsssskrrr! bum! bum! krrrrss!

Mindhárman egyszerre fölugrottunk s elfojtott lélekzettel hallgatóztunk; Sándor halavány lett, mint a viasz; hogy én milyen voltam, nem tudom, mert nem jutott eszembe tükörbe nézni; de öcsém azt állítja, hogy rajtam sem látszott valami nagy bátorság. Legvitézebbül tartotta magát Aladár; érezte, hogy itt a pillanat, melyben bátorságot bebizonyíthatja.

Egy-két perczig hallgatóztunk; a zaj hol erősebben, hol gyöngébben foly-

vást hallatszott; kétségtelen, hogy valaki van ott a felső szobában.

— Itt az ideje, menjünk! szólta Aladár. Hozd a gyertyát, Andor! Ne féljétek semmitől, jőjjetek bátran utánam!

Aladár iparkodott egészen nyugodtnak látszani, de hangja elárulta, hogy ha nem fél is épen, de nincs is sokkal különb állapotban, mint én.

— De hát mi ketten minek menjünk? kérde Sándor. Én azt hittem, hogy te magad fogsz fölmenni!

— Fölmehetnék magam is, mért ne? Csak nem hiszed, hogy félek? De ha nem jöttök velem, akkor nem is látjátok meg, mi van ott.

— Nem bánom én, inkább nem látom, szólta Sándor.

Én mégis szégyeltem annyira félnéknek látszani s elkisértém Aladárt, mialatt Sándor, egy másik gyertyát gyújtván, a lépcső aljánál várta hadjáratunk eredményét.

(Vége következik.)

HAJÓVONTATÁS A DUNÁN.

(Képpel a 389. lapon.)

SZERENCSES az olyan ország, melynek nagy folyói vannak, olyan nagy folyói, hogy a legforróbb nyáron sem apad le nagyon a víz. Ilyen szép, hasznos folyója a mi kedves hazánknak a Duna, mely Pozsonynál jön be és az országon keresztül folyván Orsovánál lép ki ismét határainkból. Az ilyen nagy folyó, igaz, néha bajt is okoz, midőn kiárad, mint ez év tavaszán is; de az áradás ellen töltéseket lehet építeni s ekkor a hatalmas víz szépen lefolyik és szolgál nekünk sokféleképen.

Hogy sok jó hal terem a Dunában, azt bizonyosan tudjátok; de nem ebből

van legnagyobb hasznunk, hanem abból, hogy a Dunán hajózni lehet, nagy terheket szállítani, még pedig olesón és könnyű szerrel. Járnak a Dunán gőzhajók, melyek gyorsan haladnak akár lefelé a víz mentében, akár fölfelé a víz ellenében. Aztán vannak egyszerű hajók, melyeknek csak evezőjük van; már ezekkel kissé bajosabb boldogulni. Lefelé persze ezek is eléggé gyorsan mennek, mert a víz magával viszi; igen ám, de fölfelé is kell menni s ez már nehéz dolog. Egy kicsiny ladikot is nehéz evezővel a vizen fölfelé hajtani, hát még egy nagy hajót, melyen néha öt-hat ezer mázsa buza, kukoricza, fa és egyéb portéka van! Ha ötven ember evezne is, mégsem bírják, tehát igen egyszerűen segítenek magukon. — befognak a hajóba lovakat.

De nehogy azt gondoljátok, mintha a lovakat a hajóba is úgy fognák be, mint a kocsiba, hogy aztán a hajó előtt a vízben uszszanak; így természetesen a lovak rögtön belefulnának. A lovak kint a parton mennek s a hajó orrához igen hosszú kötél van kötve, ennek másik végéhez pedig a lovak befogva. Így aztán szépen haladnak előre s két ló a vizen annyi terhet elbír, a mennyit száraz uton, kocsikon ötven ló sem bírna el.

Ha nagyon nagy teher van a hajóra rakva, akkor nem két lovat fognak be, hanem tízet, sőt huszat is.

A VÁROS-ERDŐBEN.

— Budapesti kép. —

(Képpel a czimlapon.)

ERDŐ erdő, város-erdő
Beh szeretlek téged!
Szeretem híis bokraidat,
Virágos térséged.

A komédiás-malomban
Főlkapok a lóra
S ugy vágatok köröskörül
Dob- s trombita-szóra.

Tetszik nekem kis házában
A Paprika Janesi,
Mikor onnan fa-lapáttal
Két sántát is hajt ki.

Jól esik, a kis ladikban
Szerte esolnakáznom,
S állatkertben a majmokkal
Vidáman komáznom.

Páva-sziget, sodrony-sziget
Mind szép e ligetben,
De legjobban érzem magam
A hattyu-szigetben.

Hattyu, hattyu, fényes hattyu,
Szeretlek, esodállak!
Te vagy nekem mindnyája közt
A legkedvesb állat.

A tó partján ottan állva,
Szép uszásod nézem,
Amint fodrot fodorra szánts
A tónak vizében.

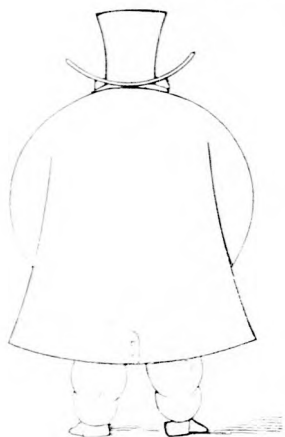
Hogyha néha bolond kis eb
Csahint rád a partról,
Egy hatalmas szísszenéssel
Üzöd el magadtól.

Vetek puha kalácsmorzsát
Neked s fiaidnak.
Mulatságos nézni hogy ha
Utána kapkodnak.

Szép vagy, vitéz vagy, erős vagy
S ha közelg végperezed,
Kebledből a legédesebb
Bücsudalt ereszted.

Hattyu, hattyu, fényes hattyu,
Szeretlek, esodállak!
Te vagy nekem mindnyája közt
A legkedvesb állat.

GÖRBE ÉS EGYENES VONALAK.

Ez az öreg bácsi itten
Kövérsegtől csakugy bicezen.
Ebben a nagy melegben
Hogyan izzad, képzelem!

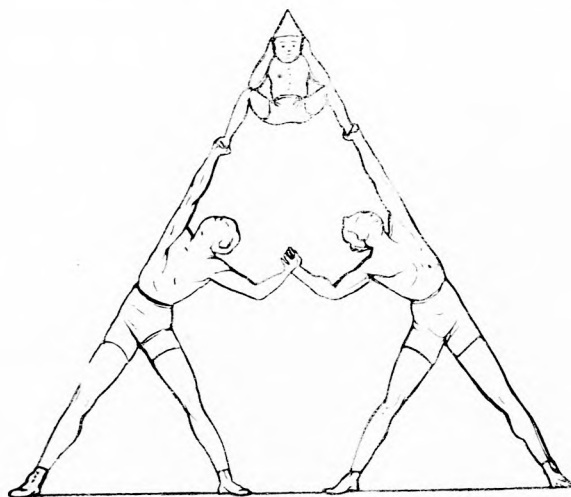
Az udvaronez megemelve
A szép selyem kalapot —
Azt mondja mély bókolással:
»Van szerencsém, jó napot!«

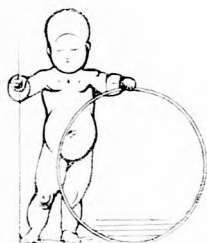
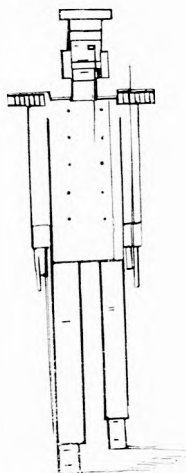
Szoknya kurta
Alázatos szolgája!
Ez a Jutka
A Birike dadája.

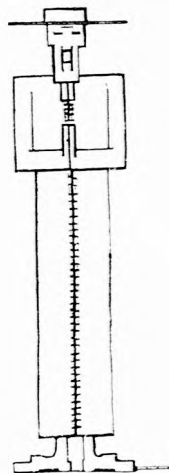
Német sógor, nagy a hasa;
Ha szakálla, kontya volna
Messze Konstantinápolyba'
Lehetne most török basa.

E három itt az olympi
Játékokat játssza.
Két Herkules, Sámson, vagy mi —
S fölöttük pojácza.

Hát ez ki, mi? Kedves kerek fajta,
Egy kis baba; az abrónesot hajtja.

Ez meg, mi is no? Hadd lássam —
Tiszt maséroz regulásan.

S mit láttok emitten ez utolsó képen? —
Jézsuita páter imádkozik szépen.

BIVALY A TISZAI MOCSÁRBAN.

(Képpel a 388. Lapon.)

A mi jámbor, igavonó ökrünknek és szelid, jó tejcskét adó tehenünknek van egy rokona, mely épen nem olyan szelid, nem is olyan szép, sima szőrű, sőt ellenkezőleg bizony meglehetősen rut és veszedelmes állat, de mégis igen hasznos, — a bivaly. Hazánkban több vidéken nagy számban találhatók, de leginkább a melegebb tájakon és ott, hol víz, mocsár bőven található.

A bivaly igazi hazája nem nálunk van, hanem távol, déli országokban, hol egyéb szarvasmarhát nem is tartanak; de az ottani bivalyok szelidebbek is a mieinknél.

A Tisza és mellékfolyói: a Bodrog, Berettyó, Körös stb. tájain mindenfelé láthatni a tehéncsordák között bivalyokat. Termetre hasonló a tehénhez, de szőre majdnem egészen fekete, szarvai kurták. Nyáron, mikor a nagy meleg beköszön, a bivaly jóformán egészen elhullatja szőrét s förtelmesen csunya az ő csupaszságában; ilyenkor, ha szerét teheti, befekszik a

vizbe, mocsárba, úgy hogy csak a feje látszik ki. Oly gyönyörűsége telik az ily fetregésben, hogy ugyancsak bajba kerül őt a posványból kikergetni. Midőn este már haza hajtják a csordát, mindenképen visszajutni igyekeznek kedves sárfürdőjébe s az ütessel, veréssel keveset törődik, mert bőre roppant vastag, alig érzi, ha ütik. Ha végre megis hazafelé kell indulnia, boszusan ballag s ekkor nem tanácsos eléje kerülni, mert a bivaly nagyon vad és roppant erős állat s dühében felökleli, agyon tiporja az embert.

A bivalynak igen jó, kövér teje van s leginkább ezért tartják; husa is ehető, de kissé kemény. Sok vidéken használják igavonásra is, mint az ökröket s a bivaly lassanként beleszokik a járomba. Nagyon erős lévén, nagy terheket elbir; szegényebb embereknek tehát a bivaly kettős hasznót nyújt: ad nekik jó tejet táplálékul és huzza a nehéz megrakott szekereket is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« X. köt. 22-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Huszár.“

Helyesen megfejtették: Propper Gyula és Ödön, Posztóczky Jolán, Berman Klára, Eislitzer testvérek, Térri Gy., Splény Erneszta, Szabó Károly, Singer Adél, Balogh Ilona, Záhorzky Margit és Irén, Okolicsányi László, Sivó Mariska, Anghofer Irma, Döbrentey Károly, Besenczky Ilona és Mariska, Molecz Károly, Weinberger Mariska, Kármán Zoltán és Aladár, Szmercsányi Antal, Meisels Albert és Endre, Fried Albert és Lajos, Szontagh Margit és Irma, Nagy Sándor, Ciesmaneczay Emilia, Fuchs Hermína, Burger Róza, Rothfeld Hermína, Schöffler Lajos és Miksa, Liebald Antal, Brüll Lajos, Polyákovits Lajos és Anti, Debreczeny Ilka, Zoltán Jolánta, Molnár Béla, Schöplín Robert, Etel és Ilka, Földváry Róza, Barok Mari, Bösz Ilonka, Kolleriy Róza és Mihály, Altenburger Károly és testvérei, Katona Linda és Lajos, Scheer Emil, Szuhányi Géza, Majláth Gusztáv, Brüll Flóra, Brüll Paulina, Altman Luiza, Pollátsek Sámuel, Kóczán Gámbor.

A »KIS LAP« X. köt. 20-ik számában közölt néma írás megfejtését utólag még beküldték: Vomzer Károly, Majláth Gusztáv.

A »KIS LAP« X. köt. 21-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Altenburger Károly és testvérei, Katona Linda és Lajos, Scheer Emil.

Kis Értesítő.

NYUGTA.

17 frt 50 krajczárról oszt. értékben, mely összeget a múlt é. jun. hó 26. támadt zivatar és a folyó évi árvíz által károsultak fölségelésére a »Kis Lap« szerkesztőségétől, mint olvasói adakozásait, köszönettel átvettem.

Budapest, 1876. évi június 1.

Kada M.
elnök.

17 frt. 50 kr.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horváth Erzs. Versikéd csak jó szivedről s gyöngédségről tanuskodik. A nyilvánosság előtt való megjelenésre azonban ez nem elég. — **Polyákovics Antal és Lajos.** A »szófogadó«-féle képrejtvény megfejtőinek nagy száma épen nem azt bizonyítja, hogy, amint hirtelen ki találtátok fejezni magatokat, nem volt »tisztán szerkesztve«. Hogy ti mit gondoltatok melléje, arra nekem nem lehet gondom. Máskor tehát megfontolva mondatok ítéletet s inkább magatokban keressétek a hibát. Az újabb küldeményben van egy jó, mely meg is fog jelenni. — **Buday Emma.** Nevezd meg őket, kis lányom s akkor azonnal fogok felelni kedves soraidra. — **Stern Adolf.** Mig egyrészt írtymárod a rejtvények könnyü voltát, tulfelől megtámadod Forgó bácsit minden ok nélkül, hogy felekezeti, azaz katolikus lapot szerkeszt, ez pedig szerinted nincs helyén, mert, ugy mondd, »fölteszem, hogy olvasói fele az izraelita valláshoz tartozik«. A »Kis Lap« sohasem nézte mily felekezethez tartoznak számos olvasói s nincs is rá gondja. A »Kis Lap« ép ugy közöl képeket és cikkekcskéket az ó, mint új-testamentomból. A »Kis Lap« nem felekezeti, hanem erkölcsi közlöny. Vallása a föltétlen Isten-tisztelet s felebaráti szeretet. Föladata ismeretek terjesztése, czélja a mulatva oktatás. Erről minden egyes szám meggyözhet. Hogy a »Kis Lap« megszűnt a ti egytetetek közlönyé lenni, az a ti dolgotok. Forgó bácsi habozás nélkül mond le az olyan olvasókról, kik félreértik és gyanúsítják. Azon kérdésedre: Deák Ferencz emlékszórára gyűjtenek-e, válaszul annyit: hogy igenis gyűjtenek s minden hazai lap fogad el e czélra adakozásokat és nyugtázza. — **Szekeérák Alexandra.** Reményem, az azóta megjelent elbeszélések is megnyerték tetszésedet. — **Festetics Géza.** Képrejtvényednek, mely ügyesen van szerkesztve, sorát ejtem. — **Epstein és Katona Lajosnak** is ezt üzenem. — **Barok Mari.** Az egyik régi, a másikat nem értem. A föladványhoz a megfejtést is szokás mellékelni. — **Wollák Izabella, Janka és Adél.** Kivánságtoknak eleget tettem. De nem tudom, megkaptátok-e, mert megnyugtató soraitokat nem vettem. — **Térri Gyula.** Mindakettő megjelent már. — **Márton Kálmán.** Az egyiket kiadom. Sikerült. — **Szmercsányi Antal.** Soraid jólestek. Ha időd engedi s kedved van, mindig bátran írhat sz Forgó bácsinak. — **Posta Jó-ka.** Örülök hálás elismerésednek. Hiszen tudjátok, mondtam is már elégszer: hogy ennél nekem édesebb jutalmam nincs. — **Buday Sándor.** Ohajtom szivemből, hogy szembajod mentől előbb forduljon jóra. Forgó bácsinak is panasza van a szemére, még pedig már

Kicsiny kora óta. Azért is folyamodott sokszor a diktáláshoz s tanulmányai nagy részét, fölolvadó barátját hallgatván, fejezte be. Ha ehhez hozzá szokhatol, szemed hasznát fogja vallani. A tr fás kérdéseid nem újak, a másik beválik s besoroztam. — **Vomzer Károly.** Hogy neved kimaradt a megfejtők sorából, sajnálom. De leveledet nem kaptam meg. Fájdalom, nem tied az egyetlen, mely a postán elvész. A hiba azóta jóvá van téve. — **Horváth Erzsí.** A meséske, némi szük-séges javításokkal, meg fog jelenni. Köszönöm. — **Schön Leo.** Az első ügyes. Ki fogom adni. — **K. E. néptanító urnak.** A versecske remniscentia s a »Kis Lap« régiebb folyamainak egyikében már megjelent, persze nem egészen úgy. — **Katona Linda.** A rejtvény jó volna, ha a kakuknak kakuk volna a neve. Így németül hívják e madarat. A másik beválik. — **Bede Dezső.** Magam is fájjalom kedves kis hugodnak, Margitkának ah, oly kora halálát. De azért nem jutottál árva ságra. Hisz egy sorral följebb azt írod, hogy kedves jó atyád rendelte meg számodra a gyászszegélyű papírost. Már pedig csak az az árva, kinek apját vagy anyját ragadta el a halál. Ohajtóm, hogy boldogságodra még soká éljen a te jó atyád. — **Kaufmann Gizella és Sándor.** Irástok valóban biztató. A Phädrus meséi beküldésével kár fáradozotok, minthogy legnagyobb részét a megelőző folyamokban már közöltem még pedig pompás képekkel. — **Majláth Gusztáv.** Az a szó nem elég népszerű, nem eléggé ismert, hogy ily alakban közölhessem. Ötletnek

egyébkint jó. — **Szuhányi Géza.** Ugy-e hogy helyre kis fiu a Laczika? Megtette a hat vágást. — **Debreczeny Ilka.** Szivemből viszonzom érzelmeidet. — **Liebold Antal.** Azt kérdezed »Kohlumbus« jól van-e szerkesztve? Igen ám — németül. — **Fried Gábor.** Mit nevezesz te, kis ember, »egyszerű minőségű czimnek?« Tudod-e, hogy olvasó társaidd közt vannak hercegek, grófok és bárók, kik arra kérték a kiadóhivatalt: ne czimezgesse őket a czimszalagon »nagyméltóságoknak« és »méltóságosoknak«, mert g y e r m e k e t a czim nem illeti meg. Már most ebből levonhatad a tanulságot s te léssz az, aki barátaid nevetséges megjegyzéseit gyözedelmesen visszautasíthatod. — **Nagy Sándor.** A magad munkájáról kérdezed, hogy beküldheted-e, vagy megfejtésről szólsz? Írd meg világosan. — **Szm—i J—né.** A küldemény nagy örömemre szolgált. Pista határozott tehetség. Nyilatkozatomnak e részben csak azért kérek súlyt tulajdonítani, mert bizony fukaron osztom s nagyon meglátolom, mielőtt kiejtem. A kép, minden komikus naivsága mellett, reményre jogosító. S mert hátba-hasba döfölt orosz lány körül forog: legyen szabad megjegyeznem, hogy — ex ungue leonem. — Margitot, Pistát s a piczikét ölelem. — **Ambro Emma és Nándor.** Jól van kigondolva és — korotokhoz képest — ügyesen rajzolva. De nagy tért fogna el a »Kis Lap«-tól; csak ezért nem közlöm. — **Bösz Ilonka.** Már így aztán lehet belőle valami, még pedig, úgy hiszem, kedves valami.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel figyelmeztetjük azon olvasóinkat, kiknek előfizetése e hó végével lejár, hogy a lap pontos szétküldhetése érdekében előfizetősöket mielőbb megújítani sziveskedjenek.

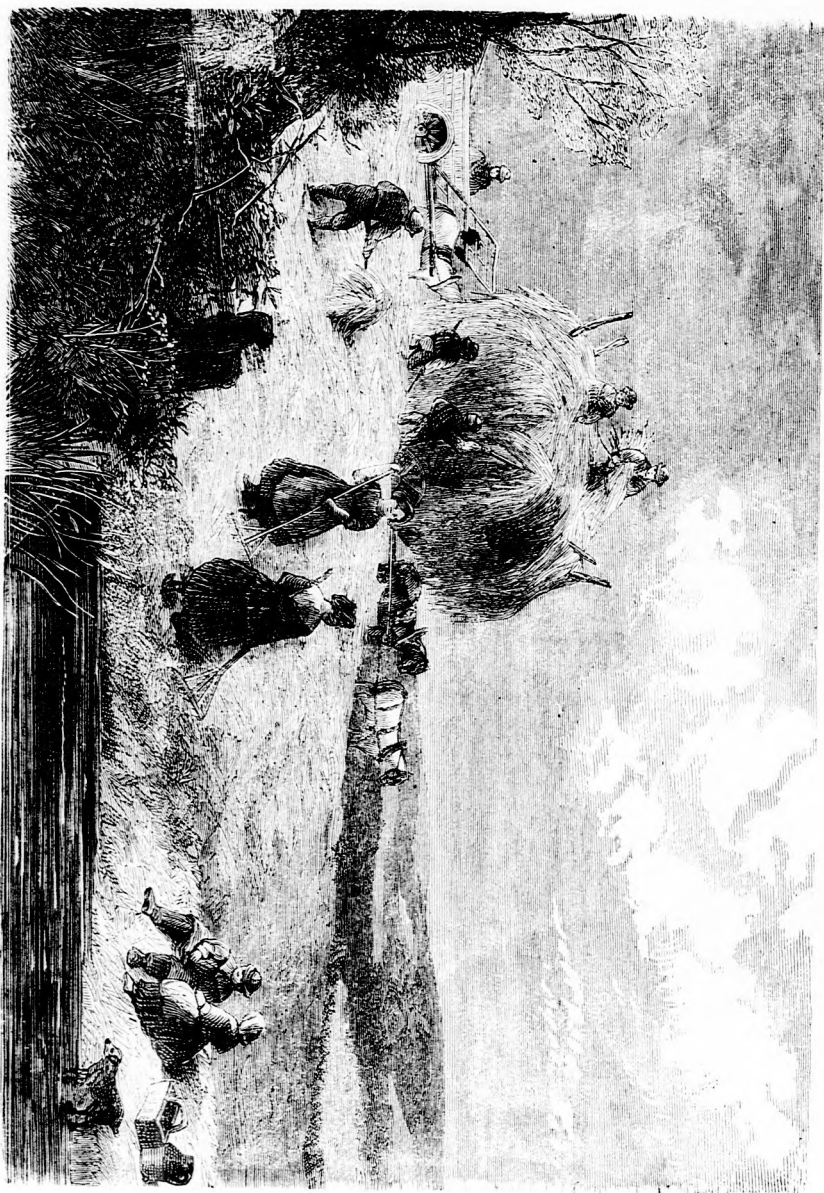
Előfizetési föltételek:

Félévre 2 frt 40 kr.
Negyedévre 1 frt 20 kr.

Az előfizetési pénzek (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) az „Athenaeum“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 7 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A három pályanyertes munka meg fog jelenni a »Kis Lap«-ban.

1-ső díj : értékes képes könyv.
2-ik díj : 100 level s 100 horító, a nyertes nevének kezdő betűvel.
3-ik díj : doboz három füstökkel, esetekkel stb.

Írjátok le bővebben (de ne hosszasan) azt, amit e kép ábrázol. (Határidő: július 20-ika.)

PÁLYA-FÖLADAT.

A munkálatok eredeti voltát a szülők vagy a tanító ur bizonyítsák.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.